

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Ὑπουργὸς καὶ ἡ σύζυγός του μόλις εἶχον τελειώσει τὸ πρόγευμά των ἐν τῷ εὐρεῖ καὶ πολυτελεῖ ἐστιατορίῳ των. Τὴν πρωίαν ταύτην, παρὰ τὸ σύνθηες, ἦσαν μόνοι. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφαίνοντο τὰ πολύχροα προσκλητήρια διὰ τὴν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ συναυλίαν, ἐφ' ὧν ἦσαν ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα γερουσιαστῶν, βουλευτῶν, καθηγητῶν, ἀκαδημαϊκῶν καὶ τῶν συνήθων θαμνῶν τῶν ὑπουργικῶν ἐσπερίδων. Ἡ κυρία Ρουμεστάν ἐξήταζεν αὐτὰ ἐν πρὸς ἐν, ὅχι μὲ λίαν εὐχάριστον ὕφος, ἀναλογιζομένη, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἐγκαταστάσεως των ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐσαι ἀπομακρυνομένην τοῦ συζύγου τῆς ἐνῆκα τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῆς ἀνάγκης πολυτελοῦς βίου, καταστρέφοντος τὴν οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν.

Τὴν παρατεταμένην ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ σιγὴν διέκοπτον ἐνίοτε συγκεχυμένοι ἤχοι σφυρίων ἢ κτύπων διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς αἰθούσης τῆς συναυλίας, ἢ ἡ ἀπομακρυσμένη μουσικὴ, τῶν δοκιμῶν τῶν διαφόρων μουσικῶν τεμαχίων. Ἡ θύρα ἀνοίγεται συχνάκις καὶ ὁ γραμματεὺς εἰσέρχεται μὲ δέσμην χαρτίων ἀνὰ χεῖρας:

— Καὶ ἄλλαι αἰτήσεις!...

Τοῦτο ἐξοργίζει τὸν Ρουμεστάν, τὸν παραφέρει καὶ λέγει, ὅτι οὐδὲ διὰ τὸν πάπαν αὐτὴν δὲν ἔχει πλέον θέσιν εἰς τὴν συναυλίαν. Ἄλλ' ὁ Μεζάν, ἀντὶ νὰ πτοηθῇ, θέτει πρὸ αὐτοῦ τὰς διαφόρους ἐπιστολάς καὶ τὰ πλήρη ἀρώματος ἐπισκεπτήρια:

— Εἶναι πολὺ δύσκολον ν' ἀρνηθῇτε... ὑπεσχέθητε...

— Ἐγώ; εἰς κανένα δὲν ὑπεσχέθην.

— Παρατηρήσατε λοιπόν... Φίλιππε μου Ὑπουργέ, σὰς ὑπομιμνήσκω τὴν ὑπόσχεσίν σας. Καὶ ἄλλη... Ὁ στρατηγὸς μοι εἶπε ὅτι εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς προσκαλέσητε... καὶ πλῆθος ἄλλων.

— Μὰ φαίνεται, ὅτι ὑπνοβατῶ ἐγώ, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Νουμάς.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι, μόλις εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ συναυλία, ἔλεγεν εἰς ὅσους τυχόν συνήντα εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς τὴν Γερουσίαν, ὅπουδῆποτε «Λοιπόν, σὰς περιμένω, χωρὶς ἄλλο, εἰς τὴν συναυλίαν, εἰς τὰς 10 τοῦ μηνός. Ἀ' Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς ὅλους προσέθετε «Ξεῦρετε, ὅμως ὅπως διόλου μεταξύ μας». . . Ἐκαστος δὲν ἤθελε βεβαίως λησμονήσει τόσῃ κολακευτικὴν πρόσκλησιν.

Στενοχωρηθεὶς διότι συνελήφθη ἐπ' αὐτοφρόνῳ ἐνώπιον τῆς συζύγου του, ἠθέλησε νὰ ἐπιρρίψῃ τὸ λάθος, ὡς πάντοτε, εἰς αὐτήν:

— Ἡ ἀδελφὴ σου τὰ πταίει μὲ τὸν τυμπανιστὴν τῆς . . . Ἐγὼ δὲν θὰ ἔκαμνα

αὐτὰς τὰς συναυλίας παρὰ πολὺ ἀργά· ἀλλ' ἐκείνη δὲν μ' ἀφῆκε ἡσυχον. » Ὅχι, ὅχι... γλήγωρα νὰ τὰς κάμης, γλήγωρα... «Καὶ σὺ ἀκόμη ἐβιάζεσο, ὡς αὐτὴ. Μὲ περνᾷ μὴ ἰδέα μήπως αὐτὸς ὁ τυμπανιστὴς σὰς ἐγύρισε τὸ κεφάλι μὲ τὸ τύμπανόν του!

— «ὦ! ὅχι τὸ ἰδικό μου, εἶπε φαιδρῶς ἡ Ροζαλία. Καὶ μάλιστα πολὺ φοβεῦμαι μήπως δὲν τὴν ἐννοήσουν καλὰ οἱ Παρισίνοί μας αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον μουσικὴν... Ἐπρεπε νὰ φέρῃ καθεὶς μαζὶ τοὺς ὀρίζοντα τῶν ἐπαρχιῶν, τὰς ἐνδυμασίας, τοὺς χοροὺς των καὶ τότε ἴσως... ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπρόκειτο — καὶ ἡ φωνὴ τῆς μετεβλήθη εἰς σοβαρὰν — νὰ τηρήσῃς μίαν ὑποχρέωσίν σου.

— Μίαν ὑποχρέωσιν... Λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ πῇ μὴά λέξι.

Αἶφνης τὸν διέκοψεν ὁ ὑπηρετὴς εἰσελθὼν, καὶ λέγων, ὅτι ἀνεμένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου καὶ ὅτι εἰς τὰς λοιπὰς αἰθούσας τὸν ἀνέμενον ἄλλοι διάφοροι ἐπίσημοι ἐπισκέπται.

— Ἐπὶ τέλους δὲν ἔχω μίαν στιγμὴν ἡσυχίαν.

Πληρῶν δὲ τὸ ποτήριόν του τείου ἤρξατο νὰ λέγῃ κολακευτικούς λόγους πρὸς τὸν γραμματέα του Μεζάν... προσθέτων, ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ροζαλίας ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀσφαλῆ.

— «ὦ! φίλατέ μου, ἡ Ροζαλία, ἡ Ροζαλία εἶνε ἀδάμας. Ἐὰν ἐγνωρίζατε τί καλὴ ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ μὲ ἐσυγχώρησε... Ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἠδυνήθην νά...»

Αἶφνης εἰσῆλθεν ἐσπευσμένως ὁ Βαρῶνος δὲ Λαμπάρας καὶ μὲ ὕφος μυστηριώδες:

«Ἡ δεσποινὶς Βασελλερὺ εἶνε κάτω». Τὸ πρόσωπον τοῦ Νουμά ἠρυθρίασε. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν.

«Ποῦ εἶνε; εἰς τὸ γραφεῖόν σας».

— Ὅχι, ἦτο εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὁ κ. Λίμπαν... καὶ τὴν ἔβαλα κάτω... εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν... Αἱ δοκιμαὶ εἶχον τελειώσει.

— Καλά... πηγαίνω.

— Μὴ λησμονήσητε τὸ Συμβούλιον. τῷ λέγει ὁ Λεζάν δειλῶς. Ἄλλ' ὁ Ρουμεστάν, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόασιν, ἐσπευσε πρὸς τὴν μικρὰν κλίμακα, δι' ἧς συνεκινῶν τὰ ἰδιαίτερα δώματα τοῦ Ὑπουργοῦ μετὰ ἰσογαίου.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο τῆς κυρίας δ' Ἐσκαρμπές, πάντοτε ἀπέφυγε νὰ συνάψῃ στενὰς σχέσεις μετὰ τινος, δυναμένου νὰ καταστρέψῃ διὰ παντὸς τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν. Βεβαίως δὲν ἦτο πρότυπον συζύγου, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ἀκόμη μετὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο. Ἡ Ροζαλία ἄλλως τε, λίαν ἀξιοπρεπὲς οὖσα, οὐδ' ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἐπιτηρήσῃ ποτὲ μυστηκῶς, καὶ ἂν καὶ πάντοτε ὑποπτος, οὐδέποτε κατ' ὀρθῶς νὰ ἔχῃ ἀποδείξιν τινα. Καί, μῦθα ταῦτα καὶ ἤδη ἐὰν ἠδύνατο νὰ προβλεψῇ ὅποιαν ἐπιρροὴν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς ὑπάρ-

ξέως τῆς τὸ νέον τοῦτο πάθος, θὰ κατήρχετο λίαν ἐσπευσμένως τὴν κλίμακα κατόπιν τοῦ συζύγου τῆς... ἀλλὰ πάντοτε τὸ πεπρωμένον μας ἀρέσκειται νὰ μᾶς τυραννῇ.

Εἶχεν ἴδει τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην Βεσσαλερὺ ἐρχομένην πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν κ. Λαμπάρα ὁ Ρουμεστάν καὶ τὴν προσεκάλει δι' αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ.

Καὶ ἤδη τὸν περιέμεναν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐορτῶν τὴν χρυσοποιικίτον καὶ πολυτελεστάτην. Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Ρουμεστάν, περιεπάτει αὐτὴ κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης μὲ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπανωφορίου τῆς.

— Ἀ! κύριε Ὑπουργέ...

Καὶ ἔστη ἀκίνητος, ἄφωνος, μὲ πάλοντα τὰ βλέφαρα. Ὁ δὲ Νουμάς εἶχεν εἰσελθεῖ μὲ τὸ «ὑπουργικόν του ὕφους» σοβαρὸς καὶ μὲ ἀργὸν τὸ βῆμα. Ἀλλὰ παρ' ἐκείνην ἤλλαξε τρόπον. Καὶ πῶς ἄλλως... Προσεποιεῖτο τόσον καλῶς ἐκείνη τὸ μέρος τῆς, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Ὑπουργείου, ἀφίνουσα πλέον τὰ μικρὰ θέατρα! Κατόπιν ὁ Ρουμεστάν παρετήρησε βραδέως καὶ ἐν ἐδαφιαίαις ὑποκλίσει προχωροῦσα χονδρὴν κυρίαν μὲ βελούδινον ἐπανωφόριον. Ἦτο ἡ μήτηρ τῆς δεσποινίδος Βασελλερὺ, ἀρχαία ἀοιδὸς ὠδικῶν καφενειῶν, μία ἀπὸ τὰς τρομερὰς ἐκεῖνας μητέρας, αἵτινες φαίνονται συνήθως παρὰ τὰς θυγατέρας των, ὡς ζωσα καὶ ὀδινῆρά παράστασις τοῦ μέλλοντος τῆς ωραιότητός των. Ἀλλ' ὁ Νουμάς οὐδόλως ἦν, εἰς κατὰστασιν νὰ κάμῃ τοιαύτας παρατηρήσεις, ἔκθαμβος πρὸ τοῦ κάλλους τῆς δεσποινίδος, καὶ τοῦ μαργαριτωδούς γέλωτός τῆς, — γέλωτος δεκαεξαετοῦς κόρης.

— Δεκαεξ ἑτῶν εἶνε!... Μὰ τότε πόσων ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, ἡρώτα ὁ Νουμάς.

— Ἐγεννήθη εἰς αὐτό, κύριε Ὑπουργέ, ἀπάντησεν ἡ μήτηρ. Ὁ πατὴρ τῆς τώρα ἀπεσυρθεὶς, ἦτο διευθυντὴς τῶν «*Revue musicale*».

Ἐκάθισεν αὐτὴν πλησίον τοῦ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἤρξατο ἐξετάζων τὰ διάφορα μουσικὰ τεμάχια, ἅτινα μετ' ἑαυτῆς ἔφερε, εὐρὼν δὲ τεμάχιόν τι τοῦ «Θαῦματος» ἤρχισε νὰ ᾄδῃ μόνος του, συνεχίσας εἰς τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος.

— Αἶφνης διεκόπη:

— Μίαν στιγμὴν... νὰ μᾶς ἀκομπανάρῃ ἡ μητέρα.

Καὶ ἐκάθισεν τὴν μητέρα τῆς διὰ τῆς βίας πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου... Ὁ Ὑπουργὸς ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ τοὺς ἤκουσέ τις, ἀλλὰ σκεφθεὶς, ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπέθετον, ὅτι ἐξακολούθουν αἱ δοκιμαὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ καὶ οὕτως μετὰ τῆς δεσποινίδος Βασελλερὺ, συνοδευούσης τῆς μητρὸς διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου!

Ἦδη ὁλοσχερῶς εἶχε λησμονήσει καὶ τὸ συμβούλιον καὶ τοὺς ἐπίσημους ἐπισκέπτας

ΜΙΑ ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Τὸ Ἀνάκτορον τῶν Δογῶν

Αἱ φυλακαὶ

Ἡ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν

Η ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Καλλιτεχνία — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόρος τοῦ Dupuis

του, δις ἢ τρίς ὁ ὑπὸν ὑπὲρ τῆς ἐξήγαγε τὴν δειλὴν κεφαλὴν τοῦ ἐκ τῆς θύρας, ἀλλὰ παρευθὺς ὡπισθοδρόμη, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργοῦ, ἄδοντος μετ' αἰδοῦ μικρῶν θεάτρων.

Ἡ μήτηρ ὅμως Βασσελερὺ διέκοψεν αἰφνης, περατώσασα τὸ τεμάχιον, τὴν γοητείαν τοῦ Νουμά.

— Τί φωνήν, κύριε Ὑπουργέ, τί φωνήν ἐξαίρετον ἔχει;

— Ναί!... ἐτραγωδῶν καὶ ἐγὼ ὅταν ἤμην νέος... ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετὰ τινος φιλαυτίας.

Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη τραγουδεῖτε ἐξαίρετα. Ἐ! τί λῆς, Μπεμπέ, ποία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κυρίου δὲ Λαμπάρα;

Ἡ Μπεμπέ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, ὡς ἵνα δείξῃ, ὅτι ἀμάθειαν τὴν καταφανῆς δὲν ἔδει ἐπιβαιώσεως.

— Ἀ! Ὁ κ. Λαμπάρας, εἶπετε;...

— Ναί, ἔρχεται ἐνίοτε καὶ τρώγει μαζὶ μὰς καὶ ἐπειτα ἡ Μπεμπέ καὶ αὐτὸς τραγωδοῦν μαζὶ.

Τὴν στιγμήν ὅμως ταύτην ὁ ὑπὸν ὑπὲρ τῆς μὴ ἀκούων πλέον μουσικῆν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ μὲ προφυλάξεις θηριοδραμαστοῦ, εἰσερχομένου ἐν τῷ κλωβῷ θηρίου.

— Ἐρχομαι... ἔρχομαι... εἶπεν ὁ Ρουμestάν, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κόρην μὲ τὸ μᾶλλον ὑπουργικόν του ὄφρος, ὅπως τῇ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑπὸν ὑπὲρ τῆς ἱεραρχικῆν ἀπόστασιν, τῇ λέγει:

— Σὰς συγγαίρῳ, δεσποινίς, τραγωδεῖτε ἐξαίρετα, καὶ ἐὰν θέλετε, νὰ τραγωδήσητε ἐνταῦθα τὴν Κυριακὴν, εὐχαρίστως σὰς ἀπονέμω τὴν εὐνοίαν ταύτην.

Ἐρρηξεν γέλωτα μικροῦ παιδιοῦ κραυγάζουσα «ἀλήθεια; ... ὦ τί καλὸς ποῦ εἰσθε...» καὶ δι' ἐνὸς ὁμαλτοῦ ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Μπεμπέ! μπεμπέ! ... τ' εἶν' αὐτά; λέγει ἡ μήτηρ.

Ἀλλ' ἤδη εὐρίσκετο πολὺ μακρὰν, διατρέχουσα τὰς αἰθούσας ὡς παιδίον. ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον πεταραγμένος ἐκ τῆς θωπείας ταύτης. Ἡσθάνετο περιεχυμένην ἐν τῇ καρδίᾳ του γλυκύτατα τοιαύτην, ὡσεὶ τὸ τόσῳ ζωντὸν, τόσῳ εὐκαμπτον ἐκεῖνο σῶμα, ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του συνεπαφῇ τῷ μετέδωκε μέρος τῆς νεανικῆς του θερμότητος. «Ἀ! τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ νεότης. Μηχανικῶς παρετήρησεν ἑαυτὸν ἐν τινι κατόπτρῳ: τί μεταβολήν, θεέ μου». Παχύτατος ἐκ τῆς καθιστικῆς ζωῆς του, καὶ τῆς καταχρήσεως ἀμαζῶν, μὲ τοὺς κροτάφους ἤδη λευκαίνοντες, ἐξεπλάγη διὰ τὸ πλάτος τῶν πρὸς τοῦ, τῆς πλατείας ἐκείνης ἀποστάσεως μεταξὺ τῶν ὠτων καὶ τῆς ρινός. Ἐὰν ἄφιναν νὰ βγοῦν γένεια, διὰ νὰ κρύψῃ αὐτὰ ἐσκέφθη. «Καλῶς, ἀλλ' αἱ τρίχες θὰ ἦσαν λευκαί... Καὶ δὲν εἶχεν ἔτι συμπληρώσει

ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ὡ! πόσον γηράσκει τὸν ἄνδρα ἡ πολιτικὴ.

Ἡσθάνθη τὴν στιγμήν ταύτην τὴν φοβερὰν ἐκείνην θλίψιν, ἣν αἰσθάνεται γυνή, βλέπουσα παρελθοῦσαν τὴν νεότητά της, ἀνίκανος πλέον νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, ἂν καὶ ἡ καρδιά της εἶνε πλήρης τοιούτου. Ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς νεότητος δύναται νὰ κάμῃ τις νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Δὲν ὑπάρχει ἕτερον μέσον; Τοῦτο σκεφθεὶς καὶ ὁ Νουμάς ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ λησμονήσας τὴν θλίψιν του, ἀνῆλθεν ἀποπέμψῃ τὸ Συμβούλιον, διότι δὲν τῷ ἔμεινε καιρὸς νὰ προσδρεύσῃ αὐτοῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς. Μόλις ἔμειναν μόνοι μετὰ τοῦ γραμματέως του Λαμπάρα τῷ λέγει αἰφνης:

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ γνωρίζετε αὐτὰς τὰς κυρίας.

— Ποίας κυρίας, κύριε Ὑπουργέ.

— Τὰς κυρίας Βασσελερὺ, λοιπόν!

Κατεῖχον ὁλοσχερῶς τὸ πνεῦμα του καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ὅλοι μόνον περὶ αὐτῶν ἐσκέπτοντο. Ὁ Λαμπάρας ἤρχισε νὰ γελά.

Ὡ! Πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζον αὐτάς.

Ἡσθάνθη τότε παλμούς τῆς καρδίας διὰ τὴν γραίαν Βασσελερὺ, ὅτι ἦτο δεκαοκταετῆς μαθητῆς.

— Καὶ τώρα διὰ τὴν κόρην; ἠρώτησεν ὁ Ρουμestάν.

— Ὡ! τὴν κόρην. Κάμνει τὴν σοβαρὰν... Δὲν ἤξευρε τί ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τῆς τὸ κάμω.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐφάνη καθυσχάσας ὁ Νουμάς καὶ ἐσιώπησε.

Μετὰ τινὰ δὲ σιωπὴν, λαβὼν αἰφνης τὴν χεῖρά του ἐν ταῖς ἰδικαῖς του τῷ λέγει!

— Δὲν σκέπτεσθε λοιπὸν καθόλου νὰ νυμφευθῇτε;

— Ὁχι, μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε Ὑπουργέ... εἶμαι πολὺ καλὰ καθὼς εἶμαι... ἐκτὸς ἐὰν μὲ τύχῃ πλέον καμμία μεγάλη προίκα.

— Μὲ τὰς σχέσεις σας, τὴν θέσιν σας, τὸ ὄνομά σας δύνασθε νὰ τὴν εὑρετε, τὴν προίκα... Καὶ παρευθὺς τῷ λέγει ἐξ ἀπροόπτου.

«Τί θὰ ἐλέγετε διὰ τὴν δεσποινίδα λὲ Κεσανά;

— Ὡ! κύριε Ὑπουργέ, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων...

— Διατί ὀχι;... ἐξαίρετα, μάλιστα, μάλιστα... γνωρίζετε πόσον σὰς ἀγαπῶ, φίλτατε... θὰ ἐλογίζομην εὐτυχὴς νὰ σὰς ἐβλεπον ἀπαρτίζοντα μέρος τῆς οἰκογενείας μου... Ἀλλ' αἰφνης ἐσιώπησε, ἀναμνησθεὶς ὅτι τὰ αὐτὰ εἶχεν εἶπει καὶ εἰς Λεζάν. Ἀνύψωσεν ὅμως τοὺς ὤμους, σκεφθεὶς. «Ἡ Ὁρτανσία εἶνε ἐλευθέρη ἄλλως τε νὰ ἐκλέξῃ.»

IX

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΝ Τῷ ὙΠΟΥΡΓΕΙῳ

Τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ

εἶχε τὴν ἐσπέραν ταύτην ὄψιν ἀσυνήθη. Αἱ συνήθως σιωπηλαὶ ὁδοὶ ἔγεμον ἀμαζῶν καὶ λεωφορείων, Σειρὰ χωροφυλάκων ἀπηγόρευσε τὴν πρὸ τοῦ Ὑπουργείου καὶ τῶν πλησίον μερῶν διάβασιν τῶν ἀμαζῶν. Καὶ οἱ ἐπιβάται ἐκυπτον ἐκ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης ἐρωτῶντες

— Μήπως εἶνε πυρκαϊά.

— Ὁχι, κύριε, εἶνε ἡ συναυλία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Μεταξὺ τῶν περιέργων, οἵτινες μετ' ὅλον τὸ δριμύ ψῆχος, συνωθοῦντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, ἐκινεῖτο μικροσκοπικὴ τις σκιά, κεκαλυμμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ χωρικοῦ τινος μανδύου. Μετέβαινεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἐπέστρεφεν, ἀεικίνητος, συνεσπειρωμένη ἐκ τοῦ ψύχους, ποσῶς ὅμως μὴ αἰσθανομένη τὸ ψῆχος ἕνεκεν τῆς ἐντὸς αὐτῆς θερμότητος καὶ ἡδονῆς.

Ἦτο ἡ Ὠδιβέρτη. Ἡθελήσεν ἰδίῳις ὁμασι νὰ ἴδῃ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἣν ἡ ἰδία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπεκίνησε. Μετ' ὁποίας ὑπερφηφάνειας παρετήρει ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, τὰ φῶτα, τοὺς ἐφίππους καὶ πεζοὺς στρατιῶτας, ὅλους αὐτοὺς οἵτινες ἤρχοντο ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἄκρων τῶν Παρισίων διὰ τὸν τυμπανιστὴν Βαλμαζοῦρ. Διότι εἰς τιμὴν αὐτοῦ βεβαίως ἐδίδετο ἡ ἑορτὴ αὕτη καὶ ὑπέθετεν, ἦτο βεβαία, ὅτι ὅλοι οἱ ὠραῖοι καὶ κομψοὶ ἐκεῖνοι κύριοι καὶ αἱ ὠραῖαι καὶ πολυτελεῖς ἐνδεδυμένοι ἐκεῖνοι κυρίαὶ δὲν ὠμίλουν ἢ περὶ τοῦ Βαλμαζοῦρ.

Ἐμεινεν ἐκθαμβος πρὸ τῆς πολυτελείας τῶν ἐρχομένων οἰκιακῶν ἀμαζῶν, πρὸ τῶν ἐξόχων ἵππων των, τῶν πλουσιῶς ἐνδεδυμένων ἡνιώχων των. Καὶ αἱ ἀμαζαὶ διήρχοντο ἀτελεύτητον καὶ ἡ Ὠδιβέρτη ἀνυπομόνευ.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισεν.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀ ἐπιχρῶν μετὰ τὸ πρῶτον ἔσμα καὶ αἱ ἐπιφωνήσεις «Εὐγε... ἐξαίσιον...

Ἀπετέλουν δὲ μέρος τῆς συναυλίας οἱ περιφημότεροι μουσικοὶ τῶν Παρισίων. Ὁ Βότερος, ὁ Μαγιόλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐξετέλεσαν θαυμασίως τὸ μέρος των.

Αἰφνης ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ Ἀλίκη Βασσελερὺ. Ὅλοι πλησιάζουσιν ἄδπως ἰδῶσι τὴν αἰδοῦν μικρῶν θεάτρων δουσιν ἐν συναυλίᾳ τοῦ Ὑπουργείου. Ἀλλὰ παρευθὺς ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν τῶν ἀκροατῶν ἐμφανίζεται ἡ ἀπαγοήτευσίς καὶ οἱ κύριοι ἀρχίζουν νὰ μεταβλίνωσιν ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὄμιλον νὰ περιπλανῶνται τῇδε κἀκεῖσε, ἵνα εὕρωσι ἄλλην εὐχάριστην.

Ἡ αὐλαία πίπτει, καὶ ὅλοι σπεύδουν πρὸς τὸ κυλικεῖον μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἐζωγραφησμένην ἐπὶ τῶν μορφῶν, διότι ἀπηλλάγησαν ἐπὶ τέλους τῆς βασάνου, ἣν ὁ Νουμάς ἐκλαμβάνει ὡς προσερχομένη ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς προστατευομένης του.

(ἔπεται συνέχεια)